

ROOD FRUIT

Leesexemplaar

Vier dagen,
drie vrouwen,
één man

Rood fruit

Ann Cuyvers
Elien Geboers

P E L C K M A N S

Opgedragen aan alle vrouwen die we liefhebben.

Leesexemplaar

Proloog

Leesexemplaar

Belgische wijnboeren slepen originaliteitsprijs van gerenommeerde International Wine and Spirit Competition in de wacht

Boumans heten ze, de twee Antwerpse wijnboeren die afgelopen weekend naam en faam vergaarden met een bijzondere rode wijn. RED CORVETTE werd door de internationale jury van het IWSC uitgeroepen tot ‘Vernieuwing van het Jaar’. De twee ambitieuze Antwerpse broers zijn de eerste Belgen die de felbegeerde titel op hun conto mogen schrijven.

ANTWERPEN | Originaliteit, creativiteit en een smaaksensatie om bij weg te dromen, dat was wat de internationale jury van het IWSC over de streep trok om RED CORVETTE, een rode wijn van Antwerpse makelij, te bekronen tot de vernieuwing van het jaar. De ultieme beloning voor makers en tevens broers Simon en Don Boumans. ‘Met RED CORVETTE stapten we uit onze comfortzone,

maar ook uit die van heel wat fervente wijndrinkers’, verklaren de broers. ‘Een rode wijn die je zowel gekoeld als op kamertemperatuur kan drinken is niet standaard. Dat ons lef beloond werd met de award waar we al jaren van dromen, is het bewijs dat je grenzen verleggen loont.’

De wijn, waar de broers jarenlang aan werkten om hem te perfectioneren, smaakt naar eigen zeggen

vol, avontuurlijk en zonnig. ‘Het zijn de tonen van rood fruit die de wijn een extra punch geven en die hem uit een klassieke wintervibe recht naar de lente katapulteren’, verduidelijkt een apetrotse Simon. Het was nochtans zijn broer Don die Simon uitdaagde voor dit ambitieuze project. ‘Een goede vriendin van mij heeft de vreselijke gewoonte om tijdens de zomermaanden ijsblokjes in haar rode wijn te doen. Het inspireerde me om op zoek te gaan naar de perfecte rode wijn die alleen maar beter en speelser wordt wanneer hij gekoeld wordt. Een uitdaging, maar daar deinzen mijn broer en ik niet voor terug.’

Een zoektocht die vruchten afwierp, want de IWSC is niet zomaar een organisatie. En het is meer dan een wedstrijd. Het is een wereldwijde wijn- en spiritgemeenschap, gericht op vernieuwing en expertise. Het IWSC heeft als missie om wijnen en sterke dranken

wereldwijd te promoten. Ze bieden uitgebreide zakelijke ondersteuning via hun netwerk van experts van wereldklasse en streven ernaar deze wereldwijde gemeenschap samen te brengen om inzichten te delen en elkaar te helpen groeien. ‘Ons hart zal altijd in Antwerpen liggen, maar je wijn op de wereldkaart krijgen is zelfs voor een Antwerpenaar natuurlijk een grote droom. Deze award biedt ons zoveel mogelijkheden. Ik ben ervan overtuigd dat het publiek het laatste nog niet van ons heeft gezien’, beloven de broers.

Aanstaande zaterdag 14 april vieren de gelauwerde wijnboeren hun overwinning tijdens een groot wijnevenement nabij het Middelheimmuseum in Antwerpen. Benieuwd om RED CORVETTE te proeven? Tickets zijn verkrijgbaar via Redcorvette.com of je vindt RED CORVETTE vanaf nu in de wijnspecialzaak bij jou in de buurt.

Woensdag 11 april

Leesexemplaar

Antwerpen

'Oops!'

Net op tijd duik ik weg achter een wijnrank. Het scheelde geen haar of ik had het koppel dat nietsvermoedend zit te flikflooiën tussen de druiventrossen in de wijngaard opgeschrikt. Beschaamd kijk ik om me heen, op zoek naar de eerste de beste vluchtroute. Maar in plaats van me zo snel mogelijk uit de voeten te maken, word ik overmand door de drang om te kijken. En wat ik zie, zijn voornamelijk kleren. Een T-shirt, een topje en een beha die héél snel worden uitgetrokken en op een hoopje in het gras belanden.

Mijn hart klopt in mijn keel en de zweetdruppels die langs mijn hals naar beneden lopen, hebben niets te maken met de zuiderse zon die in mijn nek brandt. Ik weet dat het fout is, maar ik kan mijn ogen niet van hun steeds bloter wordende lijven afhouden.

Wanneer de vrouw naast het hoopje kleren op haar rug in het gras gaat liggen, vallen haar borsten een beetje uit elkaar. Ze zijn veel groter dan de

mijne. Zelfs als ze ligt heeft zij nog twee volle, kneedbare bobbels over. En ik ben niet de enige die dat opmerkt.

De man die bij haar is kruipt op zijn handen en knieën over haar heen en duwt zijn gezicht in haar boezem. Een van haar twee tepels verdwijnt in zijn mond. Ik hoor haar piepen. Alleen al horen hoe lekker ze het vindt, jaagt een vlaag van opwinding door mijn lijf. Alsof er een bom ontploft in mijn buik en mijn onderbroek plotseling een maat gekrompen is.

Ze slaat haar armen om zijn schouders en fluistert iets in zijn oor. Ik kan niet horen wat ze zegt, maar lees in de bewegingen van haar lippen iets als: 'Oh ja, meer!'

Aan zijn reactie te zien, zit ik er niet ver naast. Hij laat haar tepel tussen zijn lippen uit floepen en begint aan de afdaling. Zijn getuiste lippen banen zich een weg van haar borsten langs haar middenrif naar haar navel. Daar blijft hij even hangen en zet zijn tanden in haar vel. Opnieuw galmt haar gekir door de wijngaard. Dit keer nog luider én nog geiler dan daarnet.

'Oh, please!' smeekt ze nu klaar en duidelijk, maar ze krijgt niet meteen haar zin. In plaats daarvan strijkt de man traag met zijn vingers langs haar zij en laat zijn hand verder naar haar dijen glijden. Hij knijpt in haar billen en laat zijn hand dan tus-

sen haar benen glippen. Ze kreunt. Haar rok, waar klaarblijkelijk geen onderbroek onder zit, vliegt omhoog tot over haar heupen en dan duikt hij gretig tussen haar ontblote benen. Aan haar steeds luider wordende gejammer te horen, is die man niet aan zijn proefstuk toe. *Damn, one of the lucky few.*

Ze kronkelt en krioelt in het gras en als ik zie hoe haar rug steeds holler komt te staan en hij zijn vingers steeds dieper in haar huid plant, voel ik me bijna net zo hitsig als zij. Ze slaakt een verrukkelijke zucht, duwt met haar handen zijn hoofd nog steviger in haar kruis en komt sneller dan snel met een oerkreet klaar. Zo luid dat ik ervan ontwaak uit mijn roes en besef dat ik hier echt niet hoor te zijn. Maken dat ik wegkom dus.

‘Hey, Aster!’ hoor ik plots een mannenstem mijn naam roepen als ik probeer te ontkomen. Ik voel hoe alle opwinding in mijn lijf acuut omslaat in blinde paniek. W-wie heeft mij gezien? Wat? W-waar? Ik veer op en kijk schichtig om me heen. De man van het vrijende koppel staat me door de wijnranken heen grijnzend aan te staren. *Ob my fucking lord, bet is... bet gezicht van...*

‘Mijn ex?!’

Mijn hart bonst nu bijna uit mijn borstkas en ik krijg geen woord uitgekraamd. Ik grijp naar mijn keel. Laffe Lio – zoals ik hem sinds onze break-up steevast noem – heeft nog maar drie weken geleden

mijn hart vertrappeld en nu ligt hij hier al te vossen met een ander?! Ik hyperventileer. En hij? Hij begint duivels te glunderen.

‘Zie je wel, Aster’, lacht hij mij recht in mijn gezicht uit. ‘Andere vrouwen komen wél in een knip klaar. Het ligt allemaal aan jou. Jij bent écht niet normaal.’

Een explosie van woede barst uit in mijn binnenste. Ik spring recht, kijk hem recht in zijn ogen aan en brul zo luid als ik kan: ‘FUCK YOU, KLOOTZAK!’

Ik zit kaarsrecht in mijn bed, ben kletsnat van het zweet en beef als een onderkoelde puppy. Meestal onthoud ik mijn dromen tot in de kleinste details, maar deze ochtend ben ik van de ene seconde op de andere vergeten of ik die verwensing nu naar het hoofd van de rotzak die me drie weken geleden per sms heeft gedumpt slinger of naar die van die seksist van een baas waar ik gisteravond per e-mail mijn ontslag bij heb ingediend.

Soms lijkt het net alsof het universum de ene foute man na de andere op me afvuurt. Gewoon, om me bezig te houden. En intussen kan ik amper vinkjes zetten op de lijst met verwachtingen die ik voor mezelf had tegen de tijd dat ik dertig werd. Een leuke vriend met wie ik een eigen huis met een tuin deel? Opnieuw single in een huurappartement

met één slaapkamer en een terras van amper twee vierkante meter groot. Een hond of twee en een grote goal in die tuin? Niet eens plaats, tijd of geld genoeg voor een FuReal Poopalots of een kicker-tafel in kinderformaat. Een carrière met stevige loonbrief en een bedrijfswagen? Sinds gisteren dus niet eens meer een job...

Voor mijn maag de kans krijgt om zich dubbel te vouwen, gooi ik de dons opzij en spring ik uit bed. Mijn hoofd duizelt en mijn benen voelen slap, maar ik weet dat er niets mis is met mijn lichaam. Fysiek is alles prima in orde met me, maar het is dat hoofd van mij dat me de laatste weken parten speelt. Die voortdurende frustratie die van mij tegenwoordig een donderwolk maakt. Zo ben ik normaal niet.

Ik hou mijn gezicht onder het koude water van de kraan en probeer mezelf te kalmeren. *Komaan, Aster. Fij laat je niet kennen. En al zeker niet voor of door een man.* Ik wrijf de handdoek hard over mijn gezicht, frommel mijn haar in een staartje en trek de loopkleden aan die nog op de grond liggen van gisteren. Na tien minuten als een kip zonder kop te zoeken, heb ik mijn loopschoenen beet. Ik ga mezelf herpakken, ik weiger de zoveelste millennial met een quarterlifecrisis te worden.

Nadat ik een glas kraantjeswater en de laatste platte banaan naar binnen heb gespeeld, storm ik de trap af. Ik gooi de voordeur van mijn apparte-

mentsgebouw achter me dicht, buig me voorover en trek de veters van mijn loopschoenen strak aan. Terwijl ik leunend tegen de voorgevel mijn enkels en kuit stretch, snuif ik de ochtenddauw op. Dit had ik nodig. Het is tenslotte al halfzeven. Op normale dagen heb ik er nu al een kilometer of vijf op zitten en ben ik beter gewapend tegen de dubbelzinnige opmerkingen van mijn baas. Ex-baas...

Start buiten hardlopen. Ik ben de hoek al om wanneer mijn sporthorloge eindelijk in actie is geschooten. Niet veel later krijg ik een kick als ik het ding opnieuw tegen mijn pols voel vibreren. *Kilometer één, gemiddeld tempo: zes minuten en dertig seconden.* Kan sneller, véél sneller. Ik prul wat aan mijn oortjes, zet met de hulp van Siri mijn favoriete playlist op en push mezelf een beetje meer. Onmiddellijk voel ik een shot aan adrenaline door mijn lijf stromen. Wat een heerlijke ontlading. Hoe rot ik me ook voel, al mijn hele leven weet ik dat er geen zorgen te groot zijn om ze uit mijn systeem te kunnen rennen. Geen man te hatelijk om hem te vertrappen tijdens het hardlopen.

Tegen kilometer drie hangt mijn rommelige paardenstaart al halverwege mijn hoofd en beginnen de zweetdruppels langs mijn slapen naar beneden te lopen. Ik kijk op mijn horloge. Mijn hart klopt 135 slagen per minuut. Er is dus nog wel wat ruimte om het tempo op te drijven. Mijn losse *crop*

top komt wat boller te staan van de wind die eronder glipt.

Laag boven de dokken komt de zon langzaam op. Ze kleurt het water goud en de lucht donkeroranje. Mijn muziek staat loeihard en als een goedgeluimde brunette met een prachtige, witgrijze husky mijn pad kruist, voelt het leven als in de films. Het kan wél, het kan wél, denk ik in mezelf. Ondertussen loop ik tegen zestien per uur door de stad en voel ik mijn humeur opladen.

Mijn lijf begint te tintelen, tot in mijn ondergoed. Ik spring gezwind over betonblokken, slalom tussen verkeerspalen en zweef van de stoep naar de straat en weer terug alsof ik tien kilo minder weeg dan vanmorgen. Niemand die mij voor de voeten loopt. Zelfs niet één verrekte fietser om me aan te ergeren. Ik kan me bijna niet meer herinneren waarom ik zo slechtgezind was vanmorgen.

Hoe verder ik loop, hoe heviger mijn hart begint te bonzen. Niet alleen van de vermoeidheid, maar ook van de opwinding. Dat soort opwinding waarvan je wil dat het voor altijd blijft duren, maar waarvan je tegelijkertijd knettergek wordt, omdat je voortdurend op barsten staat. Mijn lijf voelt loodzwaar en vederlicht tegelijkertijd en ik wil gewoon mijn tong uitsteken om de lucht te likken.

*Hey, I ain't got no money
But boney, I'm rich on personality!*

Al bij de eerste noot van mijn favoriete Prince-nummer allertijden voel ik mijn mond openvallen in een brede lach en bonst mijn kruis nu nog harder dan mijn hart. Ik voel me voor de eerste keer deze week weer aantrekkelijk. Weer *on top of my game*.

Ik zet zijne purperen hoogheid op *repeat* en geef me helemaal over aan de gloed die me van mijn kleine tenen tot mijn oorlellen verdooft. Warm en koud, licht en zwaar, in- en ontspannend. Met elke voet die de grond heel even raakt, begin ik zelfs meer en meer te geloven wat Prince in mijn oortjes tegen mij zegt. Ik heb geen geld nodig om een baas te zijn.

'Hey losers!' roep ik naar helemaal niemand en alle mannen op de wereld tegelijk. 'Fuck jullie allemaal en de groeten!'

Ik jaag het volume van de muziek nog wat verder op, draai de volgende hoek om en... knal vol op mijn o-zo-gewetensvolle ex Lio. Dat stuk hartenbreker dat het prima vond om me na negen maanden via een berichtje te laten weten dat 'het niet aan mij, maar aan hem ligt'. En 'dat we altijd vrienden kunnen blijven'. *Mét benefits*, natuurlijk. Om daarna niet eens de telefoon op te pakken als ik hem probeerde te bellen en al evenmin in te gaan op mijn vraag om op z'n minst nog een face-to-facegesprek

te hebben. Uit het niets flitst het beeld van een wijngaard door mijn hoofd en loopt er een rilling langs mijn lijf.

Mijn hoofd staat plots op ontploffen en door de botsing is een van mijn oortjes uit mijn oren gefloept en de lucht ingevlogen. Koel als een kikker raapt Lio het op.

‘Amai Aster, jij ziet er verwaaid uit’, merkt hij op wanneer hij het teruggeeft.

Geen ‘sorry dat ik zo’n lapzwans ben’ of ‘hoe gaat het met je, nadat ik je op zo’n laffe manier gedumpt heb?’ of ‘blij dat ik me toch nog eens in het echt kan excuseren’. Nee, een belediging vindt meneer meer dan voldoende conversatie, want vervolgens eindigt hij doodleuk met: ‘Allez, hup met de geit. Belangrijke zaken te doen. Ciao’kes bye’kes!’ Op z’n dooie gemakje steekt hij de straat over en verdwijnt om de hoek. Ik sta compleet aan de grond genageld. Dit is niet net gebeurd, toch? Negen maanden! Dat is toch lang genoeg om een minimum aan respect te verwachten? Even overweeg ik om hem achterna te lopen en eens goed te zeggen wat ik van hem vind, maar dan beginnen de smartphonehouder om mijn arm en het horloge om mijn pols te vibreren. Ik richt mijn blik op het kleine schermje en... op mijn horloge verschijnt de zelfingenomen kop van die andere man waar ik helemaal klaar mee ben.

‘Wat?’ neem ik nog geïrriteerder dan ik al was de telefoon op.

‘Aster!’ roept mijn ex-baas Daniel door de speaker. De eerste keer trouwens dat hij me bij mijn voornaam noemt in plaats van ‘baby’ of ‘schatteke’.

‘Wat is dat met die e-mail van jou? Dit kan je mij toch niet aandoen? Na alles wat ik voor jou heb gedaan?’

‘Dan bedoel jij natuurlijk de ongevraagde schoudermassages aan mijn bureau, de ongepaste complimenten aan het einde van jouw verder geheel nietszeggende e-mails of al die keren dat jij mij koffie liet brengen terwijl je met mijn mannelijke collega’s een belangrijke vergadering onderhield?’ roep ik door de speaker van mijn smartphone. Ik adem diep in en uit en voel me plots ijszig kalm worden. Ik knipper drie keer met mijn wimpers en druk het gesprek gewoon af. Ik ben het zat. Zat om me aan mannen te verantwoorden. Zat om ze altijd maar te moeten pampieren. Zat om me überhaupt iets van hen aan te trekken. Sterker nog: contactpersoon gewist. Probleem voor altijd van de baan.

Met de ontlading die bij deze beslissing hoort, komt er plots ook een heel dringend plasje opzetten. Ik spurt richting de krantenwinkel van mijn nonkel Dirk, de broer van mijn mama en de enige man in mijn leven die me nog nooit heeft teleurgesteld, en vlam door de halfopen deur.

‘Hey Dirk! Toilet, dringend!’

Zonder op zijn reactie te wachten, duik ik achter het stoffige gordijn zijn privévertrekken in en haast me naar het toilet. Maar twee druppels te laat.

Als ik een paar minuten later een stuk opgeluchter in de krantenwinkel verschijn, is Dirk druk in de weer met een klant. Van kindsbeen af is Dirk voor mij de man die het dichtst bij een vaderfiguur aanleunt. Het echte exemplaar? Daar heb ik welgeteld één herinnering aan: de dag waarop hij – drie dagen na mijn vijfde verjaardag – met al zijn spullen in een aantal witte vuilniszakken in zijn auto stapte en wegreed.

‘Jij trekt je plan wel, kleine. Jij bent sterk’, waren zijn laatste, legendarische woorden.

Tuurlijk pap, waarom zou een vijfjarige een vader nodig hebben?

Vanaf die dag ving Dirk me na school op, terwijl mama van de ene job naar de andere holde om genoeg geld in het laatje te brengen, zodat ik later kon studeren en een goede job zou vinden. En nooit ofte nimmer afhankelijk moest zijn van een man. We hadden het niet breed – althans niet breed genoeg voor een FuReal Poopalots onder de kerstboom – maar nooit heeft mama gezegd: ‘Sorry schat, dat zit er voor ons niet in.’

Om die en zoveel andere redenen is ze mijn grote voorbeeld van hoe ik voortaan met de mannen in

mijn leven wil omgaan: ik heb niets van hen nodig en gebruik ze alleen nog voor mijn eigen plezier. Dirk niet meegerekend, natuurlijk. Terwijl ik wacht tot hij zijn klanten heeft geholpen, laat ik mijn ogen over de krantenkoppen van de ochtend glijden.

*Belgische wijnboeren
slepen originaliteitsprijs van
gerenommeerde International Wine and
Spirit Competition in de wacht*

Het is de grote kop op de covers van zowat alle kranten in het rek. Ik pik de *Gazet van Antwerpen* eruit en scan door de korte inhoud:

Bla, bla, bla. De twee ambitieuze Antwerpse broers zijn de eerste Belgen die de felbegeerde titel op hun conto mogen schrijven.

Uitslovers, denk ik. Ik lees niet verder en gooi de krant terug op de stapel. Plots flitst er een krantenkop van mijn eigen carrière door mijn hoofd.

Belgische vrouwelijke appdesigner knalt ondanks enorme talent snoeihard tegen glazen plafond

Tegen beter weten in grabbel ik een Twix XL uit het snoeprek en gooi hem op de toonbank nadat ik Dirk een kus geef en hem wijsmaak dat het supergoed met me gaat. Wat heeft het tenslotte voor zin dat hij zich druk maakt om mijn geflopte carrière of al even onbestaande liefdesleven? Als we klaar zijn met discussiëren over of ik nu wel of niet mag betalen voor die Twix, klinkt achter mij een diepe mannenstem: ‘Lekker. Zo wil ik er ook wel eentje.’

Dirk haalt zijn schouders op en gebaart in mijn richting: ‘Ons bloemeke heeft net de laatste genomen.’

Ik hou mijn horloge uitdagend tegen het betaalbakje en draai me verheugd om als het ding gebiept heeft. Hij heeft er helemaal niets mee te maken, maar deze man is – dat heb ik in de voorbije twee seconden besloten – het eerste exemplaar dat ik eens goed ga laten voelen hoe het voortaan zal gaan tussen mij en het andere geslacht.

‘Hoeveel heb je op zak?’ grijns ik, vol van mijn nieuwe zelve.

De grote, netjes geklede man tast diep in zijn broekzak en vist er een briefje van twintig euro en een opgevouwen lottobiljet uit.

‘Maar ik wil ook nog een krant’, antwoordt hij.

‘Perfect.’

Ik loop terug naar het krantenrek en haal er voor hem, na even twijfelen, *De Standaard* uit. Ik werp

die op de toonbank en de man legt zijn geld en het lottobiljet ernaast. Dirk twijfelt aan wie hij het wisselgeld gaat teruggeven, maar ik ben hem voor en steek mijn hand veelzeggend naar hem uit. In ruil duw ik de Twix in de handen van de onbekende man. Centje verdiend én toekomstige chocoladepuist vermeden. Win-win.

‘Dank u’, antwoordt de man met een uitgestreken gelaat, terwijl hij de verpakking van de Twix openscheurt en een van de twee chocoladerepen naar me uitsteekt.

‘Oh echt’, zucht ik luidop. ‘We zitten met een wilde weldoener. Heb jij vandaag de lotto gewonnen misschien?’

Ik wijs naar het verfrommelde biljet op de toog. Hij glimlacht breed en gebaart met zijn hoofd naar *De Standaard* die er nog naast ligt.

‘Zoiets, ja’, antwoordt hij.

Mijn blik valt op de grote foto op de voorpagina: exact diezelfde apetrotse kop op de cover onder de krantenkop over die wijnboeren.

‘Oh’, mompel ik plots heel wat minder zeker van mijn stuk. ‘Proficiat, *I guess*.’

‘Bedankt’, glimlacht hij nog altijd even vriendelijk en beheerst. ‘Je mag altijd eens komen proeven natuurlijk. Of een fles komen kopen met mijn wisselgeld.’

‘Ik drink niet’, lieg ik als een advocaat en begin uit

puur ongemak aan mijn half uitgezakte, bezwete paardenstaart te prullen. Maar daardoor komt mijn *crop top* een heel stuk omhoog en flash ik onbedoeld mijn middenrif aan hem.

‘En eten precies ook al niet te veel’, antwoordt hij met een gniffel, terwijl zijn ogen mijn strakke lichaam afspeuren. Ik voel een vlaag van misselijkheid opkomen. Mijn reactie als ik me tegen beter weten in aangetrokken voel tot een man. Ik voel mijn hartslag de hoogte ingaan. Zelfs mijn sporthorloge trilt om te vragen of ik mijn work-out wil hervatten. Maar nog liever dan toe te geven dat de manier waarop hij naar me kijkt iets in me losmaakt, rol ik opvallend met mijn ogen.

‘Als we gaan *bodysbamen*, vriendje’, probeer ik. ‘Wat is dat met jouw vingers, zeg?’

Ik trek mijn neus op en wijs naar de roodkleurige vlekken op en rond zijn vingertoppen.

‘Jij maakt die wijn van jou met je handen, of zo?’

Hij lacht en wuift mijn comeback met de glimlach weg.

‘Volgens mij zijn het vlekken van de rode bieten die ik vanmorgen heb gesneden. Voor in een bietensalade met pistachenoten en rozijnen. Een goede vriendin uit Parijs komt vanavond bij me eten. Het is haar lievelingsgerecht.’

Alsof het mij wat kan schelen wat hij met zijn rode bieten doet. Of met die Parisienne. Hoewel...

Ik zucht: 'Oh fantastisch. Hij is niet alleen een briljant wijnboer, maar nog een keukenprins ook.'

'Jawel', antwoordt hij nog altijd even beheerst. 'Ik kook graag voor vrouwen. Als je toch eens een hongertje zou krijgen...'

Echt frustrerend, zo'n man die zichzelf helemaal onder controle heeft. En immens aantrekkelijk ook. En nog voor ik die laatste gedachte kan onderdrukken en hem weer van een comeback kan dienen, streelt zijn hand rakelings langs de mijne en begint mijn hoofd te tolleren.

'Hey, geen stress, hè', klinkt de man nu een tikeltje bezorgd. 'Het was maar een suggestie. Een koffie drinken is ook goed voor mij. Ik wil niks overhaasten of zo.'

'Ja, dat zal wel', murmel ik, half van de wereld en meer tegen mezelf dan tegen hem.

Ik voel de onmacht weer opborrelen in mijn binnenste en grabbel de Twix die hij me daarnet aanbod alsnog uit zijn hand. Uit pure frustratie bijt ik er een veel te groot stuk af en zeg met mijn mond halfvol en semi-dichtgeplakt van de karamel: 'Ik ben benieuwd. Morgenvroeg. Halfzeven in de Starbucks aan Antwerpen-Centraal dan?'

En dan rep ik me de krantenwinkel uit, er heilig van overtuigd dat ik die vervelend knappe kop nooit meer terug zal zien. Pas twee straten verder besef ik dat ik niet eens dag heb gezegd tegen Dirk.